



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Persvasio Dvodevigesima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

Actuum, xvi.

quē palam est, nec a iudæis, nec Hierosolymis fuisse crucifixum. Similiter & quū de flagellatione loquitur, exemplū producit Pauli & Sylæ, quemadmodū in Actis, xvi. tradit, q̄ erant flagellati. At istud apud Philippenses factū fuit, qui gentiles erant non iudæi. Nam vt illic scriptū est, dominici, cuiusdam puellæ (quæ phitonica diuinatione sua, magnum eis quæstū peperit) paulū, qui spiritum ex ea malignū eiecit, vna cū Sylā rapientes, duxerunt ad magistratus, quorū iussu, virgis celi sunt. Nō igitur opinatus est Lyranus, hæc oia facta fuisse a iudæis, nisi quatenus ipsi, quasi capita fuissent gñationis malorum, vt ex Hieronymo superius diximus. Cæterum vt horū testimonia iuxta tuū sensum, hoc est, a iudæis Petrū & paulū interemptos fuisse donauerimus, nulla tñ adhuc ratione colligere poteris, eos Hierosolymis fuisse interemptos. Nam friuola consecutio est. A iudæis interempti sunt, ergo & Hierosolymis interempti. Sicut non sequitur, Christus a Romanis crucifixus erat, igit̄ & Romæ crucifixus. Quamobrem & istam quoq; calumniam inanē esse manifestum est.

PERSVASIO DVODEVIGESIMA:

Videre mihi videor satis prolixè eorū me subuertal-
se opinionē, qui Petrum vt Romanū episcopū celebrant,
& hoc noie Romanis Pontificibus nihil nō tribuunt, dū i
summi Apostolorū principis (vt aiunt ipsi) locum suffecū
sint, hancq; desultoriam potestātē, ceu per manus sibi tra
dant. At vero si quis roget, quomodo hæc falsissima per
suasio in ecclesiam obrepserit, dicam compendio. Si alia
quoq; non minus nociua, quorum recens est adhuc me-
morā, negligentia temporū rata habentur, vt nihilomin⁹
pro articulis fidei reponantur, quanq; & historicorum de
histaceant libri, & Christi dogmata velut ex diametro
cū eis decertent, solo tñ ecclesiæ prætextu, nō minus quā
quæuis alia, sine quibus hoibus salus nō contingit, credi
præcipiuntur, quibus si quispiam bono fretus testimonio
occurrere voluerit, æque hereticus habetur, quam qui in

legem Christi fuerit impius. Quid ergo de tam remotis
ac perturbatissimis t'pibus, Romanæ Curia palpones, circa
Petri Romam aduentū, passionem, & pontificatum con-
fingere non poterant? Putas ne ecclesiā, quā egeus con-
stituit Christus, quā oim facile pauperrimū auxere aposto-
li, opibus ditari oportere, vnū in ea ceteris oibus domina-
ri, imo ecclesiā non aliud, quā tyrannidem fieri debere?
Ecquis hoc dixerit? At vero hodie solenne id habet, hoc
gloriosum putatur, vt vnus arbitrio oia fiant, circa vnum
summa, & caput reip, Christianæ consistat, vni^o iussu, aut
iniussu singula gerantur, ex vnus nutu cūcta pendeant.
Quod si quis minus reuerenter hos ecclesiæ proceres in-
cesserit, si corripuerit, si annuere noluerit, continuo fre-
munt classica, vndelibet plebs Christiana conclamat ad
arma capeffenda, ad omnes Christianos principes id aiūt
pertinere, ne expolietur Christus, neue iacturam patiatur
ecclesiā, dum aliquot ānui census denarij eis decreuerint,
omnia sursum ac deorsum versare non verentur, ac tot
Christianorum foedam dilacerationem, & stupendā per-
niciem, interim ne pili quidem faciunt. Adeo tyrannis
hec Romanæ Curia istac pñiciofa opinioe inualuit, dum
primatū mediāte Petro supra oēs alias ecclesias lese acce-
pisse iactitat, & Roman^o pōtifex vniuersalis ecclīe catho-
licæ Epūs censet, repngnantib^o oibus oim ferme libris, vo-
ce ipsi^o met Christi, & ritū, ac exēplo primitiuae ecclesiæ.
Cunq; recens adhuc sit meōria, qñ hæc tyrānis exordium
sumpserit. Nonne tñ inueniunt pleriq; q id ppetuo fuisse
scribāt, id pbent, p eoq; ad aras vsq; (qd' solet dici) digladi-
dient, qb^o nō aliter, q̄ solius Christi v̄bis passim vulg^o cre-
dit. Prætera, Syluestrū a Cōstātino ipatore honestis mūe-
rib^o donatū, in sedeq; impatoria repositū, quis hoc hodie
e p pō nō credit? resistentibus oibus historiographis, eo-
rumq; cōmēticiis bullarū nugas fortissimis rōnib^o, doctis
simisq; viris reprobantibus. Quantū tñ veritatē promo-
ueant, apud hāc futilem plebeculā pseudofacerdotū præ-
tigis delusam, in propatulo est omnibus, cū non minus re-
uerenter in has opiniones, quā in Christi v̄ba iurent ipsi.

• Nō difficile est exinde diuinare, quātū illis p̄clite fuerit,
 • quæ hodie de Petro feruntur, cōfingere, cū eorū tempore
 • nullā certā habeam⁹ historiā, præter cōmēticias illas aliq̄
 • de Petro, & paulo passiones, quæ adeo sibi non constant,
 • vt oibus etiā tacentib⁹, ipsæ se satis confitent, præsertim
 • quæ Græcorū linguagio cōscriptæ sunt. Quod vel solū
 • argumento esse possit, eas falsissimas esse, cū hæc natio ab
 • oibus passim scriptoribus in historia mendacij accuset̄, lu
 • nenale dicente. Quicquid audet Græcia mendax in his
 • toria, Et alibi nō sine ioco mendacem græculū nominat.
 • Et breuiter nemo miretur hoc apertissimū mendaciū su
 • os patronos habere, cū non desint etiā, qui Tusciam patri
 • moniū Petri appellent, qua voce nunq̄ delirius dici, aut
 • cogitari aliquid potuit. Et Plinius haud ignobilis author,
 • nullum tam impudens mendacium inueniri dicit, quod
 • teste careret.

CALVMNIAE DVODEVI GESIMAE SVMMA.

NE quis miretur, vnde tantus error obrepserit i eccle
 siam, non desunt aliq̄ similes hui⁹, quos ostendere pos
 sumus, haud dissimiliter emeruisse. Et vn⁹ imprimis
 est de primatu papæ, cui nunc oēs assentiuntur, haud aliter
 q̄ articulo fidei. At cui quæso credibile est, ecclesiā, quā ege
 nus constituit Christus, quancp̄ oim facile paup̄imi auxere
 apostoli, opibus ditari oportere, vnū in ea cæteris oib⁹ dñā
 ri, imo ecclesiā nō aliud q̄ tyrannidē fieri debere. Ali⁹ insup
 huic haud longe dissimilis est, de donatione, p̄ Constantiū
 Cæsarem, Syluestro facta, quā nullus hodie nō credit e po
 pulo, resistentibus tñ oibus historiographis, rationibusq̄ re
 probrantib⁹. Ex ijs nimirū diuinare licet, quē in modū & p̄
 dictus error de Petri pontificatu confictus sit, & maxime
 quum eorū temporū nullā certā habeamus historiā, nisi quæ
 vel a Græcis cōscripta sit, vel quæ cū alijs plusq̄ ex diametro
 pugnet. Qm̄ igitur græcorū natio, passim ab omnib⁹ scrip
 toribus in historia, mendacij accusetur, non est cur eorū tel

imonijs in hac te fidem habeamus,

RESPONSIO.

ERror fuerit necne, quod de primatu summi pontificis, aut de donatione per Constantinū Syluestro facta, plerique credūt, non est pntis opusculi differere, sed productius volumen id negocij postulat. Nos etiā inter confutandū articulos (quos Lutherus asserere molitus est) penitus enervasse putam⁹, quicquid aduersus primatū Papæ, Lutherus attulerit, vt iam nō erit opus, quicq̄ in ea re copiosius dicere. Porro quantū ad petri sedē spectat, non video, cur ea res cōmenticia dici queat, quā autores habeat grauissimos ac spectatissimos, & eosdē vicinos apostolorū temporibus, de quib⁹ omnino nulla suspitionis ansa capi pōt, cur voluissent istud cōfingere. Sed & græcis, cur in hac parte fides adhiberi non debeat, ratione prorsus oī caret. Quid enim si profani græcorū scriptores, mēdaces habitū fuerint, num & sacri pariter eodē vicio laborare putandī sunt? Absit. Nam quū ex Christianismo veritatē hī professi sint, q̄ credi possunt mendacia Christianis legenda tradidisse? Sed neq̄, probabilitatē vllam habet, græcos quātūvis profanissimos, voluisse cōminisci, q̄ Petrus relicta Græcia Romā se conferret, cathedram ibi posituurs, quum ea res totius Græcię gloriam obscureret haud mediocriter. Quamobrem & græcis in hac re potissimum est adhibenda fides. Cæterum nos & græcos & latinos, huiusce rei testes iuratissimos, in mediū afferemus.

TERTULLIANVS imprimis autor grauis, & ipse latinus, Apostolorū quoq̄ vicin⁹ temporibus, in libro de præscriptionibus hæreticorū, hanc rem testatur, inquiens. Percurre ecclesias apostolicas, apud quas ipse adhuc cathedræ apostolorū suis locis præsentur, apud quas ipsę authenticę literæ eorū recitantur, sonantes vocem, repræsentantes faciem. Proxima est tibi Achaia, habes Corinthum. Si nō longe es a Macedonia, habes Philippos. Si potes in Asiam tendere, habes Ephesum. Si autē Italiā adijceris, habes Ro,

Tertullia.

Multa ex Ter
tul, anuotata,

i

ij

iiij

iiij

v

Cyprianus.

Ambrosius.

manā, vnde nobis quoq; autoritas præsto est statuta, felix
ecclesia, cui totā doctrinā apostoli cū sanguine suo pfude-
rūt, vbi Petrus passioni dñicæ adæquatur, vbi paulus Ioan-
nis exitu coronatur, vbi apostolus Ioannes, poste aq̄ in ole-
um igneum dimerfus, nihil passus est, in Insulam relegatur;
Hæc Tertullianus. In quibus v̄bis multa licet annotari;
Et primū, q̄ ex ecclesijs, quas hic memorat, sola s̄a remanet
in fide superstes ecclesia Romana. Dein, q̄ quū ecclesiæ cæ-
tera flourerent, ex ecclesia Romana tñ in cæteras fluxit au-
toritas. Tertio, qd̄ & ad nostrū institutū magis spectat, pe-
trū apud Romā passioni dñicæ fuisse adæquatū, hoc est cru-
ci affixum. Quarto, Paulū illic Ioannis baptistæ exitu, hoc
est capitis detruncatione fuisse coronatū. Quinto, Ioānē
euangelistā (postq̄ in feruens oleū esset demersus, quū nihil
ex eo damni patere) in Pathmos Insulā fuisse relegatum.
Sexto trium horū apostolorū p̄ntia, Romanā ecclesiā nobi-
lem ac illustrem esse redditā, sed ex eo p̄cipue felicē, q̄ apo-
stoli duo, Petrus & paulus totā huic ecclesiæ doctrinam,
vna cū sanguine suo pfuderūt. Sed hæc tē p̄ Tertulliano;
Quē & Cyprianus passim imitatus, epistola tertia Roma-
nam ecclesiā vocat Petri Cathedrā, & principalē ecclesiā,
vnde sacerdotalis vnitas exorta est. Et epistola rurſū octa-
ua, cunctos hortat, quaten⁹ eā totius ecclesiæ catholicæ ma-
tricem, & radicem agnoscant, ac teneant.
Accedit his Ambrosius, qui de natali sanctorū apostolorū
Petri pauliq; loquens, ait Non sine causa factū putemus, q̄
vna die, vno in loco, vnus tyranni tolerauere sententiam,
vna die passi sunt, vt ad Christum pariter puenirent, vno
i loco, ne alteri Roma deesset. Sub vno p̄secutore, vt æqua-
lis crudelitas vtrunq; constringeret. Dies ergo pro merito,
locus pro gloria, persecutor decretus est pro virtute. Et in
quo tandē loco martyriū pertulerunt? In vrbe Romana,
quæ principatum, & caput obtinet nationū. Scilicet, vt vbi
caput superstitionis erat, illic caput quiesceret sanctitatis.
Et vbi gentilium principes habitabant, illic ecclesiarū prin-
cipes morarentur. Hæc Ambrosius.

Subscribit LEO in sermonibus de Apostolis inquitens:

Leo

Beatissimus Petrus princeps Apostolici ordinis, ad arcem Romani destinatur imperij, vt lux veritatis, quæ in omnium gentium reuelabatur salutem, efficacius se ab ipso capite p totum mundi corpus, effunderet. Et paulo post. Iam populos, qui ex circuncisione crediderant, erudieras. Iam Antiochenam ecclesiam, vbi primum Christiani nominis dignitas est orta, fundaueras, Iam Pontum, Galatiam, Capadociam, Asiam atq; Bythyniam legibus euangelicæ prædicationis impleueras, nec aut dubius de prouectu operis, aut de spacio tuæ ignarus ætatis, tropheum crucis Christi Romanis arcibus inferebas, quo te diuinis ordinationibus antebant & honor potestatis, & gloria passionis. Hæc LEO papa.

HIERONIMVS quoq; quum alibi sæpe, tum in Catalogo virorum illustrium, Simon inquit petrus, filius Ioannis, prouinciæ Galilææ, vico Bethsaida, frater Andreae apostoli, & princeps apostolorum, post Episcopatum Antiochenis ecclesiæ, & prædicationem dispersionis eorum, qui de circuncisione crediderant in Ponto, Galatia, Capadocia, Asia, & Bithynia secundo Claudij anno ad expugnandum Simonem magum, Romam pergit, ibiq; viginti quinque annis cathedram sacerdotalem tenuit, vsq; ad vltimum annum Neronis, id est decimum quartum, a quo, & affixus cruci martyrio coronatus est. Hæc HIERONIMVS.

Hieronimus,

Petrus secundo Claudij anno, Autore Hiero. ad expugnandum Simonem magum Romam venit.

SED & idem scribit, Philonem quum esset de uero legatus ad Claudium, in vrbe Romana cum Petro fuisse collocutum, amicitiamq; cum ipso tum inisse, atq; ob id, ecclesiam, & sectatores Marci, discipuli Petri, apud Alexandriam ornasse laudibus.

Philo;

TESTATUR & BEDA supputator temporum exactissimus, libro quem de temporibus ædedit, sic scribens. Petrus apostolus, quum primus Antiochenam fundasset ecclesiam, Romam pergit, ibiq; viginti quinque annis Cathedram tenet Episcopalem, id est vsq; ad vltimum Neronis annum. Hæc Beda.

Beda

Eutropius.

EUTROPIVS etiam, & ipse Romanæ historie scriptor haud contemnendus, de Nerone sic scribit, denique omnibus flagitijs suis etiam hoc addidit, quod sanctos dei apostolos Petrum Paulumque trucidauit. hæc ille.

Orosius.

Consentit & **OROSIVS** ca. quarto libro septimo historiae suæ. Tiberius, inquit, Claudius ab Augusto quartus, regnum adeptus, mansit in eo annos. xiiij. Exordio regni eius Petrus apostolus Romam venit, & salutarem cunctis credentibus fidem fidei verbo docuit. potentissimisque virtutibus approbavit. Exin christiani Romæ esse coeperunt, sensuque hoc collatum fidei suæ Roma beneficius. Et rursum, ca. quinto de Nerone loquens ait. Primus Romæ christianos supplicijs & mortibus affecit, ac per omnes prouincias pari persecutione excruciarî imperauit, ipsumque nomen extirpare conatus, beatissimos christi apostolos, Petrum cruce, Paulum gladio, occidit. Hæc Orosius.

Platina.
Sabellicus.
Volateranus
Ioan. bapti.

Prætereo recentiores historicos platinam, Sabellicum, volateranum, Ioannem baptistam viros eruditissimos, qui testatissimum id ipsum, in suis scriptis reliquerunt, neque hæc hactenus quisquam, ante velenum, repertus est tam impudens, ut Petrum negaret Romæ aliquando fuisse, quum & Græci confiteantur id ipsum, quod & ipsi sint alioqui Romanæ gloriæ nimis infissimi.

Egesippus.

EGESIPPVS primum, & ipse vicinè apostolorum temporibus, libro tertio excidij hierosolymitani, ca. secundo, narratis his, quæ Romæ cum Simone mago Petrus magnifice gessit, docet enim ibi tandem cruci adiudicatum, atque ita necatum fuisse. Sed eius verba, si quis forte requirat, hic subiiciemus. Erant tunc temporis Romæ Petrus & Paulus, doctores christianorum, sublimes operibus, clari magisterio, qui virtute suorum operum, Neronem aduersum fecerant, captum magi Simonis delinimentis, qui sibi animam eius conciliauerat. Cui adumentum victoriae, subiectiones gentium, vitæ longævitas, salutis custodiam, feralibus artibus pollicebatur, atque ille credebat, qui vim rerum nesciret examinare. Denique summum apud eum tenebat amicitiae locum, quandoquidem etiam præfulem suæ salutis, vitæque custodem arbitrabatur.

Sed ubi Petrus eius vanitates & flagitia detexit, & species illorum rerum mentiri, non solidum aliquid aut verum efficere demonstravit, ludibrio habitus, & digno est consumptus more. Et quis in alijs terrarum partibus, Petri expertus potentiam, tamen praeueniens Romam, ausus est iactare, quod mortuos resuscitaret. Et rursus haud paulo post, Denique dato, ut comprehenderetur praecipio, rogabatur Petrus, ut sese alio confiteretur. Resistebat ille dicens, nequaquam se facturum, ut tanquam metu mortis territus caderet, bonum esse pro Christo pati, quod pro omnibus se morti obtulisset, non mortem illam, sed immortalitatem futuram, tanquam indignum ut ipse fugeret passionem suam corporis, qui multos doctrina sua compulerit, se hostias pro Christo offerre, deberi sibi secundum domini vocem, & ut ipse in passione sua Christo gloriam atque honorem daret, haec & alia Petrus obtexere, sed plebs lacrymis quaerens, ne se relinqueret, & fluctuantem inter procellas gentilium destitueret, vitus fletibus Petrus cessit, promisit se urbem egressurum, proxima nocte salutis fratribus, & celebrata oratione, proficisci solus coepit. Vbi ventum est ad portam, videt sibi Christum occurrere, & adorans eum dixit. Domine quo venis? Dicit ei Christus. Iterum venio crucifigi. Intellexit Petrus de sua dicitur passione, quod in eo Christus passurus videretur, qui patitur in singulis, non utique corporis dolore, sed quadam misericordiae compassione aut gloriae celebritate. Et conuersus in urbem redit, captusque a persecutoribus, cruci adiudicatus, poposcit ut inuersis vestigijs cruci affigeretur, quod indignus esset, qui simili modo crucifigeretur, ut passus est dei filius. Quo impetrato, vel quia ita debebatur, ut Christus praedixerat, vel quia persecutor non inuitus indulget poenarum incrementa, & ipse & Paulus, alter cruce, alter gladio necatus est. Haec Eusebius.

Eusebius in historia.

EVSEBIUS item historiae suae libro secundo ca. xiii. Petrum ipsis Claudij temporibus affirmat venisse Romam, ubi salutaris praedicationis verbo, primus (ut ait) euangelij sui clauibus ianuam regni caelestis aperuit. Sed & euangelium quod ab eo praedicatum, Marcus discipulus eius ad Romanorum instantiam exceperat, ecclesijs legendum tradidit. Cuius rei & testis

Clemens, **Papias hiero-**
politanus, **Petri ultimo** tes alios pducit, nempe Clementē in suarum disputationū
 libro, simul & Papiam Hierapolitanum episcopū. Adde,
 q̄ idem ex ipso Papiā recenſet, Petrū in priori epistola ſua
 meminisse Marci, atq̄ in ea, tropice Romam Babiloniā no-
 minasse, quum dicit, Salutatur vos ea, quæ in Babilone est, ec-
 clesia, & Marcus filius meus.

Tertullianus,
Hieronimus: Cui Tertullianus & Hieronymus ac ceteri quicq̄ subscri-
 bunt. Q̄ si Petrus ex Roma priorem illam epistolam scrip-
 serit, quid manifestius comprobare posset eundem aliqua-
 do fuisse Romæ?

Eusebius in cro. SED & in Cronicis Eusebius testatur, Petrū secūdo Clau-
 dij venisse Romam, illicq̄ sedisse viginti quinque annis, & vlti-
 mo Neronis ibidem gloriose occubuisse.

Hyreneus Hyreneus item in tertio aduersus hæreses libro, successio-
 nem pontificum vr̄bis Romæ digerens, asserit Petrum &
 Paulum fuisse Romæ. His accedunt Chrysoſtom⁹ & The-

Theophilact⁹
Chrysoſtom⁹. ophilactus, qui tradunt Linum fuisse post Petrum ecclesie
 Romanæ secundum Episcopum, in commentarijs epistolæ
 posterioris ad Timotheum.

Præterea multos, quos Volateranus recenſet, tam Latinos
 q̄ Græcos, qui de Pontificum vitis conscripserunt. Et hi om-
 nes vnanimiter asserunt, Petrum vr̄bis Romanæ primum
 Episcopum fuisse. Q̄ si res hæc, tot & tam illustrissimis au-
 toribus, Græcis pariter & Latinis, adeo dilucida reddita sit,
 quis iam nisi mente captus, ambigere secum diutius potest,
 num Petrus fuisset Romæ, & maxime, quum nullus vnquā
 scriptor, ante Velenum, ne somniare quidem contrariū po-
 tuerit? Sed ista pro calumnijs omnibus diluendis, sufficere
 putamus.

SEQ. VITVR ALTERA LL.
 BELLI PARTICVLA.